

KNOKKE OFF
DoPAmINE

VERSLAAFD AAN DE KICK

KNOKKE OFF

DOPAMINE

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

RIA MAES

dingie

vrù

‘Vakantie! Twee maanden geen school en geen internaat, hoe geweldig is dat, Louise. Zon, zee en strand, je gaat daar zo van genieten, schattekje.’

Angelique zette haar auto in beweging en reed weg van de statige gebouwen van het klooster van Bethanië in Loppem. Tien maanden van het jaar zat Louise hier op internaat en ging ze alleen tijdens de weekends naar huis. Nu was het 30 juni en was ze samen met haar mama op weg naar Knokke, naar huis. Ze zat op de passagiersstoel, sloot haar ogen en keek niet meer achterom. Ze had even genoeg gezien van deze omgeving. De weg die zij en haar vriendinnen elke dag met de fiets moesten afleggen, kon ze ondertussen wel dromen. Ze kende zowat elk putje en elke boom van de anderhalve kilometer van en naar school. Typisch dat de jongens gewoon binnen de muren van het internaat mochten blijven maar dat zij vanaf het tweede jaar na schooltijd bij de nonnen werden ondergebracht.

‘Je hebt trouwens een lange vakantie verdiend met zulke goede resultaten,’ zei Angelique. ‘Papa en ik zijn zo trots op jou.’

Haar moeder ratelde maar door en Louise wist dat ze voorlopig niet zou stoppen. Hier had ze zo geen zin in. De examens waren voorbij, de resultaten bekend en daarmee lag alweer een schooljaar achter haar. Als haar moeder echt wilde dat ze nu de hele zomer

ging ontspannen, dan wilde ze niet meer denken aan de uren blokken voor wiskunde, fysica en biologie of aan de Franse boekbesprekingen en de Engelse vertalingen van Shakespeare. Ze deed haar oortjes in en zette de muziek zeker luid genoeg om de stem van haar moeder niet meer te moeten horen. Gelukkig was het mooi weer vandaag en konden ze cabrio rijden. De wind in haar haren voelde goed. Met elke kilometer die ze reden, kwam Knokke dichterbij. Louise wist niet echt hoe ze zich daarbij voelde. Het enige waar ze nu naar uitkeek, was dat ze dat stomme uniform uit kon trekken en de komende twee maanden niet meer hoefde terug te zien. Lichtblauw hemd, donkerblauwe rok en als het wat kouder was een donkerblauwe trui erop. Kotsbeu was ze dat. 'Streven naar gelijkheid en onze leerlingen snel herkennen tijdens groepsuitstappen,' stond er op de schoolwebsite over het waarom van het uniform. Ja, stel je voor dat een van de leerlingen eens een paar meter uit de pas zou lopen, wat een drama zou dat wel niet zijn, dacht Louise spottend.

Ze sloot haar ogen en moest even ingedommeld zijn, toen ze plots een tik op haar been voelde. Geschrokken trok ze haar oortjes uit.

'Louise, doe eens niet zo ongezellig. Ik zei net dat we de komende dagen een paar poolparty's op het programma hebben staan om het begin van de zomer te vieren. De eerste is bij Eleonore en Patrick, morgenavond.'

Shit, ook dat nog. Een party bij Eleonore en Patrick betekende natuurlijk ook dat hun zoon er zou zijn en als er nu iemand was die ze deze zomer zoveel mogelijk wilde ontwijken, dan was het wel Alexander Vandael.

'Ik ga niet mee naar de poolparty bij de familie Vandael, mama,' zei ze dan ook resoluut, maar zo gemakkelijk kwam ze er niet onderuit.

'Natuurlijk ga jij mee. Iedereen zal er zijn en je gaat dat zo leuk vinden.'

'Mama, mag ik zelf beslissen wat ik wel of niet leuk vind en waar ik wel of niet naartoe ga?'

'Nee, Louise, je bent pas zestien.'

'En dan? Ik ben toch ook oud genoeg om tien maanden lang op internaat voor mezelf te zorgen.'

'Voor jezelf te zorgen? Louise, alles wordt voor jou gedaan, zowel tijdens de week in het internaat als in de weekends thuis. Doe nu eens niet zo negatief. Het schooljaar is voorbij. Geniet van al die vrije dagen die voor je liggen.'

'Vrije dagen, dat is exact wat ik bedoel, mama. Waar is mijn vrijheid als ik al tijdens de eerste dag van de vakantie aan mijn haren word meegesleept naar een poolparty waar ik helemaal niet wil zijn?'

Angelique begon luid te lachen.

'Soms herken ik zoveel van mezelf in jou. Ik kon ook zo opstandig zijn op jouw leeftijd en van die dramatische uitspraken doen.'

No way, ik lijk helemaal niet op mijn moeder. Ik zie haar graag, maar we zijn totaal verschillend van elkaar. Ik lijk op papa. Net zoals hij hou ik niet van dat fake gedoe op de feestjes waar mama zo graag naartoe gaat of die ze organiseert bij ons thuis. De meeste gasten zijn misschien wel fijne mensen, alleen durven ze volgens mij nooit zichzelf te zijn. Alles voor de uiterlijke schijn, zo is mama ook en zo ben ik dus helemaal niet. Papa heeft het wel gemakkelijk op dat gebied. Als dokter heeft hij altijd een geldig excuus om van welk feest ook te vertrekken. Precies omdat ik zo op hem lijk, doorzie ik hem. Hij haast zich niet altijd naar het ziekenhuis als hij een spoedgeval veinst. Dan zoekt hij volgens mij gewoon een rustig plekje op tot het feest weer voorbij is. Wie kan hem dat kwalijk nemen? Kon ik ook maar zo'n uitvlucht verzinnen. Want ik meen het, ik wil Alexander morgenavond niet zien. Ik wil hem het liefst de hele zomer niet zien, de kwal. De populaire, coole gast die het alleen maar kicken vindt als hij anderen belachelijk kan maken of een grote mond opzet tegen de leraars. Ik haat hem. Ik haat die fucking gast, echt waar.

Louise deed haar oortjes weer in en was niet van plan om ze nog uit te doen voor ze thuis waren en ze zich kon terugtrekken in haar kamer.

Angelique deed tijdens de rest van de rit ook geen moeite meer om met haar dochter te praten. Ze had er ook geen tijd voor, want ze waren amper op de Expresweg richting kust toen Eleonore haar belde. Ze wilde de afspraak voor de volgende avond nog een keer bevestigen.

‘Jullie komen toch?’

‘Natuurlijk komen wij. Hebben we al eens een feestje bij jullie overgeslagen? Louise heeft er ook heel veel zin in. We hadden het er toevallig net nog over. Ik heb haar opgehaald op school en we zijn nu onderweg naar huis.’

‘Top. Fijn dat jullie er ook naar uitkijken. Ik had Alex ook wel willen ophalen, maar met al die voorbereidingen voor de party had ik echt geen tijd.’

‘Eleonore, had dat dan gezegd, dan had ik hem toch met veel plezier meegenomen. Zal ik omkeren? We zijn nog niet zo ver.’

‘Nee, nee, doe geen moeite. Hij komt toch liever met de trein. Je kent dat hé, tieners. Altijd maar hameren op die zelfstandigheid.’

‘Vertel mij wat,’ zuchtte Angelique terwijl ze naar Louise keek, die nog steeds met haar ogen dicht zat mee te bewegen met de muziek die alleen zij kon horen. Waar was dat guitige kind gebleven? Wanneer was het giechelende meisje met de vlechtjes veranderd in de mokkende tiener die nu haar voeten op het dashboard gooide en straks ongetwijfeld naar haar kamer zou verdwijnen om daar de eerste uren niet meer uit te komen?

‘Maar o wee als ze in de problemen zitten. Dan kunnen ze papa en mama maar al te goed gebruiken,’ hoorde Angelique haar vriendin nog zeggen. Ze antwoordde niet en zonk weg in gedachten over vroeger. Ze zag Louise nog huppelen over het gras en dansen met haar zus. Ze voelde haar magere armpjes weer om haar nek als ze een beetje verdrietig was of zich pijn had gedaan. Ergens waren ze die connectie verloren en dat deed haar pijn. Ze had alleen maar het

beste voor met haar twee dochters, alleen had ze geen idee hoe ze dat aan Louise duidelijk kon maken.

‘Angelique, ben je daar nog?’

‘O ja, ja, Eleonore, natuurlijk. Sorry, ik was even afgeleid.’

‘Afgeleid terwijl je aan het rijden bent? Gevaarlijk. Ik zal maar ophangen dan.’

‘Nee, wacht. Alles is oké. Is het casual?’

‘Wat?’

‘De poolparty morgenavond. Komen er veel mensen of kan ik me casual kleden?’

‘Je kan aantrekken wat je wil, maar er komen wel wat mensen, ja.’

Eleonore begon aan een opsomming van de gasten die ze verwachtte en daardoor liep het gesprek danig uit. Louise hoorde hen niet, maar zat toch ook met haar gedachten bij het feest. Ze vroeg zich niet af wat ze aan moest trekken, maar hoe ze er in godsnaam onderuit kon komen.

Ziekte veinzen heeft geen zin. Dat heb ik al zo vaak geprobeerd dat mama er niet langer intrapt. Dat ligt natuurlijk aan mezelf. Ik ben een paar keer te onvoorzichtig geweest. Zoals toen we naar een trouwfeest moesten en ik zei dat ik al verschillende keren had moeten overgeven. Ik wist dat mama het risico niet wilde nemen dat ik ook zou beginnen braken tijdens de receptie. Het was de dochter van een diplomaat die trouwde en op zo’n feest kon je brakende kinderen best wel missen. Maar dan was de babysit gaan klikken. Mama wist dat ik icetea had gedronken en een hele zak paprikachips had leeggegeten. Die uitvlucht is daardoor onbruikbaar geworden. Misschien moet ik er volgend jaar wel voor zorgen dat ik een herexamen heb. Ja, dat is een geweldig idee. Dan ben ik de hele zomer van alle verplichtingen verlost. Dan moet ik altijd maar studeren en studeren. Het enige wat ik nu zou kunnen doen, is mezelf van de trap gooien. Een

misstapje zagezegd. Een arm gebroken, dat is zes weken in het gips. Mijn God, nee, bloedheet moet dat zijn en als ik mijn rol van vallende Louise té goed speel, dan breek ik misschien zelfs mijn nek. Nee, er is geen ontkomen aan, daar kan ik me maar beter bij neerleggen deze keer. Gelukkig zal Margaux er ook zijn, dan heb ik tenminste haar om mee te praten.

Heel zachtjes sloop Louise naar beneden. Alles was stil in huis. Iedereen sliep nog en dat was ook niet verwonderlijk op een vakantiedag om zes uur 's ochtends. Zelf had ze slecht geslapen. Zowat elk uur was ze wakker geworden en een kwartier geleden besloot ze om niet langer naar het plafond te liggen staren, maar op te staan en iets actiefs te gaan doen. Ze voelde dat ze dat nodig had. Haar lijf zat vol energie en die moest eruit. Ze had haar joggingkleren aangetrokken en was helemaal klaar voor een stevige work-out. Voorzichtig opende ze de voordeur en toen ze eenmaal buiten was, trok ze die ook weer heel zachtjes achter zich dicht. Het was nog fris buiten en dat voelde goed. Ook de stilte deed Louise deugd. De hekken van de omliggende huizen waren gesloten, de auto's stonden op de oprit. De burens lagen duidelijk nog allemaal in bed.

Echt raar hoe gespleten ik soms ben. Er zijn momenten dat stilte me gek kan maken en dat druk niet druk genoeg kan zijn. Nu vind ik het zalig. Misschien heeft dat ook veel te maken met het begin van de vakantie. Afkicken van al die maanden dat je wakker wordt, gaat douchen, je schoolkleren aantrekt en voor

de rest van de dag niet meer alleen bent. Samen naar school fietsen, samen in de klas, samen aan tafel, samen een uurtje voor de tv, samen in de studiezaal je huiswerk maken... Soms wordt dat me echt te veel. Je moet constant aanstaan en je kan af en toe nauwelijks je eigen gedachten horen. Als ik dan in bed lig, suizen mijn oren nog van al het getater. Dan verlang ik zo intens naar het weekend, waarin ik tenminste een paar uur per dag alleen kan zijn. Maar, er zijn net zo goed momenten dat stilte heel beklemmend voor me voelt. Dan kan ik de muren oplopen van verveling en maak ik mama gek met mijn overvloed aan energie waarvoor ik een uitweg zoek. Nee, ik ben niet de gemakkelijkste om mee samen te leven, daar ben ik me maar al te goed van bewust.

Louise liep richting zee. Binnen een paar minuten stond ze op het strand. Het was eb en daar was ze blij om. Niets was zo zalig als rennen over het harde, natte zand met het ruisen van de zee vlakbij en de bewoonde wereld zo ver mogelijk bij haar vandaan. Daarom deed ze ook haar oortjes niet in dit keer. De natuur zorgde voor genoeg geluid en de zee gaf haar het tempo aan. Ze rende in de richting van Cadzand. Ze had de wind in haar gezicht en dat maakte het joggen extra uitdagend. Haar tempo lag hoog, de energie gaf haar kracht. Dit was precies wat ze nodig had. Haar hele lijf tintelde. Op de Nieuwe Zwindijk keerde ze om. Ze hield het tempo aan. Hoewel haar hart luid bonsde, had ze het gevoel dat haar benen vandaag eindeloos verder konden rennen. Ze leek wel onvermoeibaar.

‘Louise!’

Het was ter hoogte van de strandbar van Jacques dat Louise haar naam hoorde roepen. Ze keek opzij maar zag niemand. Had ze dat wel goed gehoord?

‘Louise! Hé!’

Nu zag ze hem wel, op het strand, wild zwaaiend met zijn armen.

‘Hé Louise! Hier!’

Alexander? What the fuck doet die op dit uur van de dag op het strand? En waarom roept hij mij? Hij haat mij minstens zo hard als ik hem haat. Dat hij me dan gewoon met rust laat! Ik ga in elk geval niet voor hem stoppen. Als er iemand is die dit mooie begin van mijn dag kan verpesten, dan is hij het wel. Dat ik vanavond bij hem thuis naar de poolparty moet, is meer dan genoeg contact voor een dag.

‘Louise, wacht even!’

Zodra Alex begreep dat Louise niet van plan was om te stoppen, ging hij zelf maar achter haar aan. Het duurde even eer hij haar had ingehaald, maar uiteindelijk lukte het hem toch.

‘Jesus, ben jij aan het trainen voor het WK of zo, niet normaal dat tempo.’

Hij liep nu naast haar.

‘Niemand heeft gezegd dat je achter me aan moet lopen, Alex.’

‘Louise, stop even.’

Ze rende door.

‘Louise! Stop!’

Ze rende verder tot hij haar bij de arm greep en zo dwong te stoppen.

‘Gast, laat me los. Wat mankeert jou?’

Alex stond voorovergebogen te hijgen.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen,’ zei hij toen hij weer een beetje op adem was gekomen. ‘Wie loopt er nu midden in de nacht de longen uit haar lijf op de dijk?’

‘Midden in de nacht? Alex, heb jij je bed nog niet gezien of wat?’

‘Nee, en dan? Het is vakantie, Louise.’

‘Juist. Ik was even vergeten dat vakantie voor jou hetzelfde is als ’s nachts leven en overdag slapen. Heb je gedronken?’

‘Gaaf dat jou iets aan?’

Ze keek hem nu recht aan.

‘Laat maar, ik zie het al. Je hebt niet gedronken, je hebt gezopen. Ga naar huis en kruip in je bed. Als je je roes hebt uitgeslapen, moet je er maar eens over nadenken of je zo je leven wil slijten, Alex.’

‘Wat is dat met jou? Hebben ze daar in Loppem al een half nonnetje van je gemaakt? We zijn jong, Louise. Het leven is feesten en plezier maken. Trouwens, je komt toch vanavond?’

‘Ik vrees van wel, ja. Spijbelen gaat jammer genoeg niet lukken.’

‘Geloof me, het wordt geweldig. Vertrouw maar op mij. Eerst een beetje schijnheilig gezellig doen tot onze ouders het allemaal niet meer zo goed weten en dan zijn we weg.’

‘Weg? Waar naartoe?’

‘Het strand. Ik heb een plan.’

‘Welk plan?’

‘Dat zie je straks wel.’

‘Ik ben van plan om op tijd te gaan slapen, Alex.’

‘Op tijd zal het zeker zijn. Maar hoe laat op tijd vandaag zal zijn, dat weet ik nog niet helemaal. Ik heb echt iets leuks bedacht voor op het strand.’

‘Fijn voor jou. Maar als je tegen die tijd een beetje nuchter wil zijn, ga dan nu naar huis, Alex.’

Louise nam nu wel de oortjes van haar iPhone uit haar sportarmband. Ze stak ze in haar oren, zonder muziek, maar om Alex duidelijk te maken dat het gesprek wat haar betrof afgelopen was.

‘Hey, Louise, wacht nu even,’ probeerde hij nog, maar voor hij weer in beweging kwam, was zij al een heel eind van hem wegge- lopen. Voor een tweede spurt had hij na al die gin van vannacht de kracht niet meer.

Louise was weer bijna thuis. Ze wilde niet aan Alex denken, maar ze kon niet anders. Hij werkte op haar als een rode lap op een stier. Ze vervloekte hem nu nog meer dan anders. Haar opgeruimde stemming van daarnet was helemaal verpest.

Zielige gast, echt waar. Wat moet er van hem worden? Altijd maar zichzelf aanstellen en als het erop aankomt mag zijn steen-rijke vader het weer voor hem oplossen. Oké, wij zijn ook niet arm, maar de familie Vandael, dat is next level wat geld betreft. Ze denken ook dat ze met hun geld alles en iedereen kunnen kopen. Het ergste van al is dat hen dat meestal ook nog lukt.

De beelden van een vrijdagavond een maand of drie geleden flitsen plots door haar hoofd. Alex die zijn rolkoffer achter zich aantrok en in de auto stapte die zijn vader had gestuurd, mét chauffeur uiteraard.

‘Jongens en meisjes, geniet ervan hé.’ Terwijl de dure auto van de school wegreed, stond hij op de passagiersstoel en door het open dak zwaaide hij naar het groepje gestrafte klasgenoten onder wie Louise, Margaux, Matti en Victor. ‘Ik zal aan jullie denken!’ En weg was hij.

‘Klootzak,’ had ze Matti horen mompelen. Woest waren ze op hem omdat hij hen in de steek liet en dat terwijl het zijn idee was geweest om tijdens een schooluitstap naar Gent stiekem weg te gaan. Een rondleiding door de stad met een gids die het alleen maar over geschiedenis heeft? Saaier dan saai. Nee, dan speelden ze liever een kat-en-muisspelletje met hun begeleiders. Na een uur of twee had Louise er wel genoeg van gehad. ‘Ik ga terug naar de groep,’ had ze gezegd, maar Alex had haar tegengehouden.

‘Louise, je blijft hier. Als iemand van ons teruggaat, dan zullen ze je net zo lang ondervragen tot je ons verradt.’

‘Alex, ik ben geen klikker. En trouwens, we zijn hier niet in het leger.’

‘Het scheelt niet veel. Kom op, Louise, wij zijn zestien en ze behandelen ons nog altijd als kleine kinderen. Wij kunnen heus wel een dagje alleen in Gent doorbrengen.’

‘Ja, Louise, dat is toch zo,’ had Margaux beaamd.

Ze hadden allemaal net zo lang op haar ingeprept tot ze bleef. Zes uur later pas had de leraar Nederlands hen gevonden, op een terrasje bij het water. Ze hadden er bier gedronken en aan sommigen was dat ook al te merken toen ze werden gesnapt. ‘Is dit hoe jullie de waarden en normen van onze Abdijsschool naar buiten willen brengen?’

‘Misschien is de herkenbaarheid van onze uniformen toch niet altijd zo’n goed idee,’ had Alex eruit geflapt.

‘Zwijg, Vandael! Is dit wie jullie willen zijn? Een stelletje ongehoorzame pubers die zichzelf alleen maar stoer vinden als ze het gezag kunnen ondermijnen en dronken kunnen worden? Is het zo dat jullie ouders hun kinderen willen zien?’

Toen ze weer op school waren, was de preek van de leraar overgegaan in die van de directeur.

Herhaaldelijk had hij gevraagd wiens idee dat was geweest, maar niemand van hen had een naam genoemd.

‘Oké, als jullie dan toch graag samen zijn, dan mogen jullie een weekendje extra bij elkaar blijven,’ was het besluit van de directeur geweest. ‘Iedereen strafstudie dit weekend. Ik laat jullie ouders zo meteen weten dat ze jullie vrijdag niet hoeven op te pikken.’

Eerst konden ze erom lachen en hadden ze zich voorgenomen om er dan onder elkaar maar een leuk weekend van te maken. Maar dan was de chauffeur van Patrick opgedoken en vertrok Alex naar huis. Hij was niet verrast, zijn koffer stond zelfs al klaar.

Matti was zo kwaad dat ik dacht dat hij nooit van zijn leven nog een woord met Alex zou willen wisselen. Het hele weekend heeft hij op hem zitten vloeken. Toen Alex op maandag terugkwam, gedroeg iedereen zich echter alsof er niks was gebeurd. Dat is geen verwijt naar de anderen toe, want ik ben er zelf ook niet meer op teruggekomen. Ik wist dat ik toch niet kon winnen van Alex. Hij zou de groep uiteindelijk aan zijn kant krijgen en wie tegen hem was, zou eenzaam achterblijven. Dat is nog altijd zo. Alex wordt geadoreerd. Benieuwd wat hij nu weer van plan is vanavond.

‘Louise, je ziet er prachtig uit. Als je nu ook je gezicht nog een beetje op zonnig zou willen zetten, dan kan het voor iedereen een hele mooie avond worden.’

Angelique, die voor de gelegenheid een nieuwe, groene jurk van Natan had aangetrokken, liep Louise in de hal voorbij en haastte zich de trap op.

‘Nog even snel mijn handtas halen en dan kunnen we vertrekken. Op je vader moeten we niet wachten, die komt later.’

‘Hij is zeker weer naar zo’n handig spoedgeval,’ zei Louise tegen haar zus Emilie die naast haar stond en net een berichtje intikte op haar smartphone.

‘Louise,’ zei ze terwijl ze opkeek van het scherm. ‘Zit mama nu alsjeblieft niet de hele avond op de kast te jagen, oké. Dat is voor niemand leuk.’

‘Leuk? Wanneer is zo’n poolparty bij de familie Vandael leuk, Emilie? Wat was je trouwens aan het doen? Een berichtje aan het versturen naar Charles?’

‘Ja.’

‘En? Was het een beetje een spannend berichtje? Heb je geschreven dat je hem wel geil vindt en dat je elke nacht hete dromen hebt over hem?’

‘Louise!’

‘Wat? Dat zijn toch dingen die je schrijft aan je vriend, of niet soms?’

Emilie schudde haar hoofd.

‘Soms kan jij zo ongelooflijk irritant zijn,’ zei ze tegen haar jongere zus.

‘En jij bent zo ongelooflijk preuts en belachelijk gehoorzaam. Als ik volwassen was zoals jij, dan was er geen haar op mijn hoofd die eraan zou denken om vanavond vrijwillig mee te gaan naar die bekakte party.’

‘Dat heeft niets met gehoorzaamheid te maken, Louise. Ik weet dat ik mama er een plezier mee doe als ik meega en dat doe ik dan ook. Sommige mensen worden daar blij van, van anderen een plezier te doen.’

‘Misschien moet je dan eens gaan solliciteren voor vrijwilligerswerk.’

‘Louise, stop ermee. We gaan ons amuseren vanavond, oké?’

‘Doen alsof we ons amuseren zal je bedoelen. Alles voor de schone schijn, compleet met luchtkusjes en fake knuffels.’

Emilie zuchtte, maar ze had de tijd niet meer om Louise nog van antwoord te dienen. Hun moeder kwam al terug naar beneden.

‘Zo meisjes, zijn we er klaar voor? De taxi staat zo voor de deur.’

Het was duidelijk dat Angelique zin had in de avond.

‘Komt Charles eigenlijk niet?’ vroeg Louise nu aan Emilie.

‘Nee, die heeft morgen een sollicitatie en dan wil hij vroeg in zijn bed liggen.’

‘Om negen uur dus in plaats van anders om tien uur,’ zei Louise spottend.

‘Louise, hou daar nu onmiddellijk mee op,’ zei Angelique. ‘Als je nu niet ophoudt met je zus zo te plagen, dan...’

‘Wat? Word ik dan terug naar huis gestuurd? In dat geval...’

‘Louise!’

De uitval van Angelique werd overstemd door het toeteren van de taxi. Angelique opende de voordeur en met z’n drieën liepen ze naar buiten. Het was bewolkt en drukkend warm na een dag waarop zelfs de temperatuur hier aan de kust tot boven de dertig graden was geklommen. Voor Louise achter in de taxi ging zitten, keek ze omhoog. In de verte kwam een opvallend donkere wolk aangedreven. Emilie had die duidelijk ook gezien, want zodra ze naast Louise op de achterbank zat, zei ze: ‘Als het nu maar niet te hard gaat regenen, want dan is het hele feest verpest.’

Louise fleurde ervan op.

Regen, dat kan mijn redding zijn. Misschien heb ik ergens iets gedaan waardoor de weergoden mij gunstig gezind zijn. Misschien komt de regen straks met bakken uit de lucht. Een uitgeregende poolparty, daar heeft niemand wat aan en dan zijn we binnen de kortste keren weer thuis. Gauw een schietgebedje doen voor Zeus, de Griekse god die heerst over donder, bliksem en regen. Baat het niet, dan schaadt het ook niet.

‘Maak je geen zorgen, Emilie,’ zei hun mama die als laatste was ingestapt. ‘Dat drijft wel weer over. Je weet hoe snel dat kan veranderen hier aan zee.’

Typisch mama. Aan de zee is alles alleen maar goed, zelfs het weer. Als anderen bakken regen over zich heen krijgen, dan schijnt bij ons de zon. Dat is echt wat zij gelooft. Wie rijk is en in Knokke woont, heeft gewoon meer recht op goed weer, is het niet? Die eeuwige geveinsde positiviteit, daar werd Louise alleen maar misselijk van. Dat en al die fake vriendschappen die hier werden gesmeed.

‘Dus jij vindt onze vriendschap fake,’ zei Margaux toen ze het er een beetje later met haar over had.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik had het niet over ons. Jij en ik, wij kunnen niet anders dan in deze wereld leven. Onze ouders hebben daarvoor gekozen, dat is helemaal iets anders, Margaux.’

‘Ik heb geen klagen,’ zei Margaux. ‘En jij ook niet, Louise. Denk toch eens even na. Zou je liever in een of andere achterbuurt van een stad geboren zijn? Zou je liever een kruipkamertje hebben dan je riant slaapkamer in de villa? Zou je liever naar een school gaan waar alle marginalen samenleven en je regelmatig bestolen wordt in plaats van naar de eliteschool waar wij kunnen studeren?’

Louise keek haar vriendin geschokt aan.

‘Oh my God, jij bent nu al verloren voor deze wereld,’ zei ze gespeeld dramatisch. ‘Jij weet nu al niet meer dat er tussen superrijke bekakte mensen en marginalen nog zoiets als een tussenklasse leeft die het behoorlijk naar zijn zin heeft zonder altijd en op iedereen indruk te moeten maken.’

‘Je bent zo hypocriet,’ viel Margaux uit. ‘Je draagt kleren van de duurste ontwerpers en wordt op je wenken bediend.’

‘Oei, ruzie tussen de beste vriendinnetjes?’

De stem van Alexander deed Louise even verstijven.

‘Bemoei je er niet mee,’ zei ze.

‘Dat was ik ook helemaal niet van plan. Ik vind het gewoon zo sexy om vrouwen kwaad te zien.’

Hij knipoogde naar haar, maar Louise draaide meteen haar hoofd van hem af.

Alex liet zich er niet door ontmoedigen.

‘Ik ben blij dat jullie er zijn,’ zei hij. ‘Dan is er al zeker een beetje leven in deze voor de rest bedroevende brouwerij. Al heb ik er goede hoop op dat we straks wel eens getrakteerd zouden kunnen worden op een gratis klank- en lichtspel waar zelfs de meest gerenommeerde vuurwerkmaker alleen maar jaloers op kan zijn.’

‘Wat? Je denkt toch niet dat het echt gaat onweren?’ zei Margaux. ‘Ik ben doodsbang van donder en bliksem.’

‘Dan kruip je maar heel dicht tegen Matti aan. Wie weet vindt hij dan eindelijk eens de moed om je te kussen.’

‘Ach man, stik toch,’ viel Margaux nu uit. Ze zette haar glas fruitsap met een klap op tafel en liep bij hen weg.

‘Zullen we wedden?’ vroeg Alex.

‘Wedden? Waarop? Op Margaux en Matti?’

Hij lachte luid.

‘Nee, daar valt niet op te wedden. We weten alle twee dat het een kwestie van tijd is voor die aan elkaar plakken. Ik wil wedden op het weer. Geef het nog tien minuten en hier breekt zware paniek uit.’

‘Paniek? Omdat het regent?’

‘Kijk eens rond, Louise. Al die vrouwen zijn tot het uiterste gegaan voor het feest. Kapper, make-up, exclusieve kleding. Die worden gek als daar ook maar een spatje regen op komt.’

‘Ze zijn zo binnen als het onweer losbarst,’ zei Louise.

‘Dat zou inderdaad zo zijn als ik niet toevallig dit op zak had.’

Alex haalde iets uit zijn broekzak, keek even mysterieus naar Louise en opende dan zijn hand. Louise zag drie sleutels op zijn handpalm liggen.

‘Van de twee tuindeuren én het poolhouse,’ zei hij. ‘Het wordt dus een eindje rennen op hoge hakken tot ze bij de voordeur zijn.’

‘Dat meen je niet.’

‘Wees maar zeker van wel.’

Hij stopte de sleutels weer in zijn zak toen hij Matti en Victor hun richting uit zag komen.

‘Hey jongens, fijn dat jullie er zijn,’ zei hij joviaal. ‘En Matti, ben je er klaar voor?’

‘Waarvoor?’

‘Om Margaux te versieren natuurlijk. Waar kan je dat beter doen dan op een poolparty?’

‘Waar iedereen er getuige van is? Nee, bedankt.’

Alex sloeg zijn arm om de schouder van zijn vriend.

‘Misschien moeten jullie samen in het klooster gaan,’ zei hij. ‘Zuster Margaux en broeder Matti, een leven lang samen en toch apart.’

‘Och jongen, zwijg.’

Matti rukte zich los. Alex lachte luid en liep bij hen weg.

Vijf minuten later vielen de eerste druppels en nog voor iemand kon reageren, kwamen grote hagelbollen naar beneden. Iedereen vluchtte onder de stretchtent die de helft van de tuin overspande. Een paar tellen stonden ze daar droog, tot een enorme rukwind onder het zeil blies en het als een veertje mee de lucht in tilde, om even later aan de andere kant van de tuin weer naar beneden te vallen. De hagelstenen vielen nog steeds met bakken uit de lucht en sommigen begonnen te gillen omdat de ijzige neerslag pijn deed op hun hoofd, aan hun armen en hun benen.

‘Iedereen naar binnen,’ probeerde Eleonore boven het kabaal van het onweer uit te komen. De bliksem flitste door de lucht, gevolgd door een donderslag die eindeloos leek na te trillen.

Bij de tuindeuren troepte het hele gezelschap samen.

‘Hoe kan dit,’ bromde Patrick. ‘De deuren zijn op slot.’

Louise stond met haar doorweekte linnen schoenen op het witte tapijt van de villa. Haar haren plakten tegen haar hoofd. Om haar heen stonden alleen maar andere doorweekte mensen in hun meest zomerse feestkledij. De huishoudster was druk bezig met het uitdelen van handdoeken en Patrick probeerde het plezier erin te houden door de champagne rijkelijk te laten vloeien.

‘We laten dit niet aan ons hart komen,’ zei hij, terwijl Eleonore met een hand voor haar mond door de glazen tuindeuren naar buiten keek en zag hoe alles daar aan diggelen werd geslagen. De grote toren met glazen voor de champagne helemaal tegen de grond. Het kristal sprong in kleine stukjes uit elkaar. De meeste van de hoge partytafels waren met alles wat erop stond tegen de grond gegaan. Op het gras zag ze enkele verloren handtassen en zelfs een smartphone liggen. Het hele tafereel deed haar denken aan een scène uit een rampenfilm. Terwijl enkele parasols door de lucht vlogen en in het zwembad belandden, zag ze hoe schalen vol peperdure zeevruchten voorgoed verloren gingen in deze zondvloed.

Louise had vooral oog voor de kleine Olivia, die gelukkig troost vond bij haar nanny Claudia. Ze zag hoe de aardige Nederlandse vrouw rustig op haar inpraatte, over haar haren streek en erin slaagde om haar rustig te krijgen.

‘Voor haar vind ik het jammer,’ zei Alex die achter haar was komen staan en ook naar zijn zusje keek.

‘Heb je de sleutels nog?’ vroeg Louise op fluisterton.

‘Ben je gek? Die heb ik netjes op het aanrecht gelegd en ik verheug me nu al op het moment dat iemand ze daar vindt.’

‘Gaan ze jou niet verdenken?’

‘Ik word hier altijd van alles verdacht en zelfs daar ben ik ondertussen aan gewend.’

Louise rilde even onder haar natte kleding.

‘Sorry dat jij hier ook het slachtoffer van bent geworden,’ hoorde ze Alex tot haar verbazing zeggen. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit eerder dat woord had horen gebruiken. Waar ze nog meer van schrok, was dat hij plots haar hand greep en haar, voor ze zelfs maar kon reageren, meetrok de woonkamer door, naar de hal en de trap op naar boven.

‘Alex, wat gaan we doen?’

‘Ik ga je droge kleren geven,’ zei hij.

‘Droge kleren? Van wie?’

‘Van mijn moeder natuurlijk.’

‘Nee Alex, dat wil ik niet. Ik kan toch niet zomaar iets van haar aantrekken zonder dat eerst te vragen.’

‘Mijn moeder is nu niet aanspreekbaar,’ zei Alex. ‘Voor haar eigen ogen heeft zich net een ramp voltrokken. Haar eerste grote tuinfeest van het jaar is in een fiasco geëindigd, ze zal heel wat tijd nodig hebben om dat te verwerken.’

‘Je hebt er plezier in.’

‘De weinige pleziertjes die ik hier thuis kan beleven, zijn degene waar ik zelf voor zorg,’ zei hij en hij trok haar mee zijn kamer in. Louise was daar nooit eerder geweest. Het was een ruime kamer